

חלל יאל ע"ג ולדרך רצנו י"ל דה"ק חללם העומד בסוף התחום אל יאל ממקומו צמחא שזידו והולאה ותחומין פתיכי חלדדי וצחידושי לס' מנין המלות הארכתי :

ה"ג שחא ישאלו וכו' עיין צכ"מ צמס הר"ן וכבר צארנו לעיל ה"א דמדאורייתא אין ליסור אל"כ צהמתו עושה מלאכה מדעתו חבל שלא מדעתו לא עדין מקטן שאין אציו מצווה להפרישו לע"ג דכתיב צנך חלל דשאלה ושכירות חשיב כמו מדעתו ורצנו השמיט טעם נסיוני דסובר דהוא דוקא למ"ד מחמר חייב חטאת דחמיר ליסורא הוא דחיישינן לתשטא רחוקה אי"נ דתרי מתלת נקיט ולא רצה להאריך כיון דלא כ"מ לדינא. ומ"ש רצנו עד עשרה צדמיה עיין פ"ה מה' עצדים וצלח"מ שם וצכורות דף ג' :

ה"ה מקום שנהגו וכו' כתב ה"ה מקום שלא נחשדו על הרציעה ולפ"ז אין כלן מקומו חלל דסובר רצנו דמשום לתא דצנת נגעו צ"י עיין צגמרא :

ה"ז מהלך צה פחות מד"א עיין פ"ט הכ"ד ופ"צ הט"ו וכבר צארתי לעיל פ"ו הכ"צ דצרי רצנו הללו צשלימות הגס שהי' מקום לומר דצמציאה שצאה לידו לא דחינן פשיטות' דלישנא קמא מקמי' ספקא דלישנא צתרא וה"ק רצנו מחשיך וה"ה לכל הכך תקנות הג"ל ואס' אל"א הוא דמוליכה פחות מד"א מ"מ פשטות לשון רצנו משמי' כמ"ש שם ועיין מ"ש פ"ג הי"צ :

ה"ח מותר למשוך וכו' מש"ר וסוגר לכל צירושלמי פ"צ צציה כל צ יולא צסוגר שלו והוא חיה קטנה הנזכרת צסוגיין עיין צמשנה סוף כלאים וכפי הנראה מלשון רצנו דפסק צנהך דמחליפין לפני רבי לחומר' דצין שמירה פחותה וצין שמירה מעולה חצונ משוי' ודלא כר"י צר יוסי דמתיר סוס צאפסר ע"י צש"ש לרצצ"א חלל דסוס צאפסר חשיב משוי' ע"י צפי' המשנה לרצנו דמפרש אפסר היינו חבל שקושרין על פיות הגמלים והיינו מש"ר כגון שקשר חבל צפי' הסוס הוה משוי' ודלא כר' ישמעאל וכ"ש נאקה צאפסר דאפי' ר"י מודה דחשיב משוי' וכ"ל הטעם דפסק דלא כר"י משום דסתמא דצרייתא לוצדקים וגמל יולאין צאפסר משמע דהכך אין חבל סוס ופרד לא (ואע"ג דצירושלמי פסק הלכה כר"י דהה רצנו הירושלמי דהלכה מכלל דפלגי וקיי"ל כסתם צרייתא דצסוגיין) ומש"ה השמיט רצנו דין פרד דכיון דלית הלכתא כר"י לא ידעינן שיעור פרד גס השמיט רצנו דין לוצדקים צפרומציא כיון דצצרייתא פליג' וס"ל דאפילו לוצדקים (דהיינו חמור אמנעי צין חמור הצר וחמור היישוב כמש"ר צפי' המשנה) נמי צאפסר וסובר רצנו דצין לוצדקים וצין חמור שעסקין רעים כל דסגי' לי' צאפסר הוה צפרומציא משא' והכל לפי עזות החמור. ולהכי סתם רצנו דחמור שדי' לו צחבל דהיינו אפסר אס' הוציאו צציר של צרצל דסוס וה"ה לצפרומציא דחשיב משוי' דקיי"ל כרצ' וכ"ש גמל דסגי' לי' נמי צאפסר אס' הוציאו צנאקה דחשיב משוי' דהא לר"י דסגי' לסוס צאפסר

משום דטרח אינש וכדעת הר"ף ורצנו. איצרא אף לפי מה שהגיה רצנו צה' ליצית ופסק כר"א דשזורין ופסוקין כשרים י"ל דהא דמסיק והשתא דתני אצוה דשמואל וכו' דכ"ע לא טרח אינש לעשות תפילין ולקשרן וכה"ג צחוטיין שזורין ופסוקין לא טרח אינש וכשרים כר"א חבל תפילין שאינם קשורין ודכוותי' חוטיין שזורין גרידא ולא פסוקין פסולין ומספקא. (ומעיקרא ס"ד דרצא דחדשים אפילו קשורין פסולים כדן תפילין שאינם מן המומחה דלא כמ"ש התוספות צד"ה וכי אדם משא"כ צישנים שניכר שהלך צהן אדם כשרים) וה"ה לחוטיין שזורין ופסוקין. דהשתא שפיר נקיט צמתניתין פטור והא דפריך צגמרא וליענציניהו מיענצ' היינו שיטלטלם פחות מד"א דרך לצביה דקס"ד כיון דשרי צתפילין ודאין שצות גמור צדין הוא שצתיר שצות דצנות צספק תפילין ומשני ר"ח ענינה פסולה צתפילין והילכך אפילו יענצם ה"ל ודאי תפילין פסולים. ואפילו שצות דצנות אסור ופסק רצנו כר"ח רציה דצציי (דהא דקיי"ל מצציי ורצא וחילך היינו כשחלקו עם תלמידיהם ולא עם רצותם. דכה"ג פסק רצנו כרצה לגצ' אציי פי"ח הכ"ד) דשפיר הוה מתניתין אליצא דהלכתא דפטור לגמרי לע"ג דקיי"ל ענינה שרי. הילכך אפילו אס' נודה דחזר צו רצנו מומ"ש צה' ליצית ושצוצו לחכמי' לובל אמתית אפי"ה יש לקיים פסק רצנו שצכאן. והא ודאי ל"ק לדרך רצנו דנהי דהוה ספק תפילין אמאי לא הצריכוהו חז"ל להחשיך דלא הטריחוהו כלה האי. תדע דהא התירו חז"ל שצות דלצביה כדי שלא להטריחו להחשיך כ"ש צנדון זה שלא התירו שצות ומספקא שלא הטריחוהו להחשיך :

הכ"ה וצסכנה וכו' צתוספתא סוף עירובין והיינו צסכנת עכו"ס דלא אפשר לטלטל פחות מד"א :

סליק פ"ט מה' שבת

פרק כ

ה"א לפיכך וכו' עיין צלח"מ וצצרי' תמוהים דודאי שציתת צהמתו אסור דמדאורייתא דה"ל לאו. הצא מכלל עשה מקרא דלמען ינוח ופטור דקאמר רצנו ר"ל פטור ממייתה וחטאת ואסור מן התורה ואפילו אינו מחמר אחריה חלל הא דנקיט צגמי' מחמר משום דצעינן דעת צעלים דודאי אין לו עון אס' צהמתו עושה מלאכה שלא מדעתו אמנס' לאו דלא תעשה מלאכה מפרש רצנו דקאי רק אחרישה גרידא שעושה מלאכה הוא וצהמתו ולא קאי כלל אמלאכת צהמתו גרידא הילכך אין המחמר עובר צלאו חלל צלאו הצא מכלל עשה וצהכי ניחא מה שהקשו התוספות צד"ה צלאו וכו' מלאו דלא תענה ומפרש רצנו דהא דאמרן צגמרא אתה ל"ל הוא ניהו דמחייב צהמתו לא מחייב ר"ל דדוקא כשהוא עושה עם צהמתו כמו מלאכת החרישה הוא דמחייב חבל צהמתו גרידא לא מחייב עיין צמנין המלות שורש י"ד וצרמציין וצמ"א שצסתייע שם הרמציין מסוגי' דספ"ק דעירובין צלאו